

□

Geçmişte ve özellikle günümüzde, insanlığın toplumsal ve fizikî haritasını şekillendiren temel dinamiklerin başında gelen milliyetçilik duygusu ve bu duygunun ruh verdiği milliyetçilik hareketleri, 21. yüzyılda da etkinliğini arttırarak sürdürecektir.

Bilim ve teknolojinin baş döndürücü bir hızla geliştiği, ekonomilerin ve kültürlerin dünyanın her tarafına en kısa zamanda ulaştığı, maddî gelişmenin mânevî gelişmeyle çeliştiği, hatta çatıştığı şu içinde yaşadığımız bilgi çağında, milletler mücadelesi yeni boyutlar ve farklı çehreler kazanmıştır.

Bir tarafta ışık hızıyla dünyayı dolaşan sermaye ve bilgi gücü, diğer tarafta karnını doyurabilmek için iş arayan hantal ve durağan kas (emek) gücü. Yine bir tarafta, iç pazarın dış pazara, dış pazarın da iç pazara dönüştüğü küreselleşen dünya ekonomisi ve emperyalist kültür, diğer tarafta kendi içine dönerek yöreselleşen, varlığını ve kimliğini koruma telâşına düşmüş tedirgin, huzursuz büyük bir çoğunluk...

□ NİÇİN TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ ?

İslam ve Milliyetçilik

Geçmişte ve özellikle günümüzde, insanlığın toplumsal ve fizikî haritasını şekillendiren temel dinamiklerin başında gelen milliyetçilik duygusu ve bu duygunun ruh verdiği milliyetçilik hareketleri, 21. yüzyılda da etkinliğini arttırarak sürdürecektir.

Bilim ve teknolojinin baş döndürücü bir hızla geliştiği, ekonomilerin ve kültürlerin dünyanın her tarafına en kısa zamanda ulaştığı, maddî gelişmenin mânevî gelişmeyle çeliştiği, hatta çatıştığı şu içinde yaşadığımız bilgi çağında, milletler mücadelesi yeni boyutlar ve farklı çehreler kazanmıştır.

Bir tarafta ışık hızıyla dünyayı dolaşan sermaye ve bilgi gücü, diğer tarafta karnını doyurabilmek için iş arayan hantal ve durağan kas (emek) gücü. Yine bir tarafta, iç pazarın dış pazara, dış pazarın da iç pazara dönüştüğü küreselleşen dünya ekonomisi ve emperyalist kültür, diğer tarafta kendi içine dönerek yöreselleşen, varlığını ve kimliğini koruma telâşına düşmüş tedirgin, huzursuz büyük bir çoğunluk...

Böyle bir ortamda gittikçe karmaşıklaşan, hızla istikrarsızlaşan ve iki kutupluluktan tek kutupluluğa, buradan da çok kutupluluğa geçişin sancılarının yaşandığı günümüz dünyasında, bütün bu oluşumları yönlendiren güçlerin kesişme noktalarından birinde bulunan ülkemiz ciddi tehlikelerle karşı karşıyadır. Köklü bir tarihe, zengin bir kültüre, enerjik bir toplum yapısına ve stratejik bir coğrafyaya sâhip olan Türk milletinin birliğini koruyarak ebedî bekâsını sağlaması ve sağlamlaştırması öncelikli ve önemli bir amaç hâline gelmiştir.

İşte bu amacı kendisine temel gâye edinen ve bu gâyeye ulaşmada bilimi kendisine metot olarak seçen Türk milliyetçiliği ülküsü ve hareketi, milletimizin yükselen temel değerlerinin başında gelmektedir.

Bütün göstermelik barış çabalarına rağmen “milletler mücadelesi”nin acımasızca sürdüğü ve yine bütün engellemelere rağmen millet gerçeğinin üzerinin örtülemediği bir dünyada, ayakta kalabilmek ve yarınlarda varolabilmek için milliyetçilik olgusunu çok iyi kavramamız ve bu gerçeğe göre tavırlar geliştirmemiz gerekmektedir.

Bir Yaratılış Gerçeği Olarak Millet ve Milliyetçilik

Kutsal kitabımız Kur'an'a göre, insanı “en güzel şekilde yaratan” Allah (c.c.) “ona kendi ruhundan üflemiş” ve özünü, ilâhî sıfatların tecelli edebileceği üstün potansiyel güçlerle donatmıştır. İnsanın özündeki potansiyelin harekete geçirilerek işlenmesi için iki ana çevre (fizikî çevre, toplumsal çevre) yaratan yüce Allah, sonra insanı aşağıların aşağısına (dünyaya) indirmiştir. İnsana düşen görev; aşağıların aşağısından yukarıların yukarisına tırmanarak, tabiatın kültüre, vahşetten medeniyete yükselmektir. Bu çetin görevin başarılması iki önemli şarta bağlıdır. İmân etmek ve salih ameller işlemek. Bu süreç Kur'an'da şöyle açıklanıyor:

“And olsun incire, zeytine, Sinâ Dağı'na, bir de bu emin şehre ki: Biz gerçekten insanı en güzel bir biçimde yarattık. Sonra onu aşağıların aşağısına çevirdik. Ancak imân edip salih ameller işleyenler başka. Onlar için kesilip tükenmez bir mükâfat vardır...”(1)

İmânın öğrenilmesi ve yaşanması, salih amelin bilinmesi ve yapılması belli bir mekânda imânlı ve salih bir toplumsal çevreyi gerektirir. Bizim fizikî çevremiz vatanımız, toplumsal çevremiz de milletimizdir. Bizler bir taraftan bu çevrelerimizin etkisiyle özümüzdeki potansiyel güçleri harekete geçirip geliştirirken, diğer taraftan da fizikî ve toplumsal çevremizi biçimlendiririz. Adamlıktan insanlığa yükselebilmemiz için hava gibi, su gibi ihtiyacımız olan vatan ve milletimizi sevmemiz, korumamız ve gerektiğinde kanımızı, canımızı uğrunda fedâ etmemiz doğal ve doğru bir davranış olacaktır. İmân ve salih amellerle yaratılış gayemize doğ-ru yürümümüzün, vatan ve onun üstünde yaşayan milletimizi sevmemizle olan yakın ve kutsal ilişkisini çok iyi bilen sevgili peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.), bu gerçeğin altını şu hadisleriyle çizmektedir: “Vatan sevgisi imândandır”, “Kişi milletini (kavmini) sevmekle kınanamaz.”

O hâlde, milliyetçilik vatanını ve milletini sevmenin adı olup imânî ve İslâmî faaliyetlerimizin önemli bir kısmını oluşturur. İyi bir Müslüman iyi bir milliyetçi, iyi bir milliyetçi de iyi bir Müslüman'dır. Batılılar'ın kendi gerçeklerine göre târif ettikleri ve anladıkları milliyetçilik anlayışı Türk milliyetçilerini bağlamaz. Her şeyi özünde toplayan Kur'an ve Türk milletinin engin tarihî tecrübesi bizim için zengin birikimler sunmaktadır.

Millet Sevgisinin Yönü

Her şeyi insan için, insanı da kendisine kulluk etmesi için yaratan Allah (c.c.) bir şeyi yaratmadan önce o şeyi sever. Yâni ilâhî yaratma irâdesini harekete geçiren temel sebep sevgidir. Her yaratılan şey bu sevgiden pırıltılar taşır. Sevgi pırıltıları, yaratılan şeylere âit bilgilerin içine gizlenmiştir. Dolayısıyla bir şey ne kadar çok bilgi taşırsa üzerinde yansıyan sevgi de o kadar çok olacaktır. Yaratıklar içinde ilâhî tecellinin en fazla mesâi harcadığı varlık insandır. Bu sebepten insan en güzel şekilde yaratılmış ve dolayısıyla özünde ilâhî sanata âit en çok bilgiyi ve en kâmil sevgiyi taşımaktadır. Esasında kulluk, insanda yansıyan bu ilâhî sevgiye şuurlu bir cevap verme eylemidir. İlâhî sevgiye kilitlenmiş bütün çalışmalar salih ameller sınıfındandır. Din, kişinin kıldan ince kılıçtan keskin bu sevgi yolunda, nasıl hedefe varabileceğini göstermek amacıyla, yine ilâhî sevginin insana bir armağanı olarak gönderilmiştir.

Bu açıdan baktığımızda, fizikî çevremizi oluşturan vatanımızı ve toplumsal çevremizi oluşturan milletimizi sevmemiz, ilâhî sevgiye ulaşmada önemli bir aşamayı ifâde eder. Gerçekten de, fizikî ve toplumsal çevremiz genişledikçe ilâhî sevgi okyanusuna biraz daha yaklaşıyoruz. Esasında, her birimiz bu sevgi okyanusundan buharlaşarak bulutlara karışmış, sonra da dünya denilen yerde damlaya dönüşmüş sevgi parçacıklarıyız. Bu damlalar çeşitli yollardan geçerek bir çaya karışır. Çaylar ırmaklara, ırmaklar nehirlerle, nehirler denizlere, denizler de okyanusa ulaşırlar. Böylece birer sevgi damlaları olan bizler, tekrar geldiğimiz yere, yâni ilâhî sevgi okyanusuna döneriz. Bu sirkülasyon (dolaşım) hiç durmaksızın devam eder gider. (O'ndan geldik, yine O'na döneceğiz: (Hay'dan geldik, Hû'ya gideriz)

İşte bu sevgi sirkülasyonunda milletimiz bizleri esas sevgi okyanusuna taşıyan büyük nehirler gibidir. Bu nehir olmadan denize (ümme ve insanlık sevgisine) ulaşmak mümkün değildir. Milliyetçilik, bu nehrin korunmasını, temiz tutulmasını ve sağ sâlim okyanusa ulaşmasını temin etmeyi gâye edinir.

O hâlde; bizim milliyetçiliğimizin özüne ruh veren millet sevgimiz ilâhî sevgiye odaklanmıştır ve oradan feyz ve güç almaktadır. Bu sebepten Türk milliyetçiliği Batılı milliyetçilikler gibi din ile savaşıp şahsiyet kazanmamış, aksine İslâm ile ruh-beden birlikteliği kurarak hayatîyet kazanmıştır. Yine bu sebepten Arap ve Fars milliyetçilikleri gibi İslâmiyet'i kendi içinde eritmemiş, aksine kendini İslâm'ın içinde eriterek her zaman ilâhî irâdenin emrinde olmuştur. Bu dün böyleydi, bugün de böyledir; (inşallah) yarın da böyle olacaktır.

Millet Sevgisi İlâhî Sevgiye Ulaşamazsa Ne Olur?

Gürül gürül akan bir ırmağın önünü kapatır, onu denize ulaşmaktan alıkoyarsanız, ya önüne gelen her şeyi yıkar süpürür, ya da bir yerlerde birikerek önce durulur, sonra da kirlenerek bir bataklığa dönüşür. Zamanla bu bataklıkta sivrisinekler, yılanlar, çıyanlar boy göstermeye başlar. Aynen bunun gibi, bir millete duyulan sevgi ilâhî sevginin kıblesinden saparsa, eğer yeteri kadar gücü de varsa, etrafını yakar yıkar ve zulmün kaynağı hâline gelir. Yeterli gücü yok ise, kendi içine büzüşerek önce kabileleşir, sonra da tarih sahnesinden silinir gider. Bu iki durumla ilgili olarak yakın ve uzak tarih içinde çok sayıda örnek bulmak mümkündür.

Kısacası, Türk milliyetçiliğine; Allah ve Resûlü'nün sevgisinin mayalandırdığı İslâm imânı ruh verir. Bu sebepten bu milletin ordusu ilâhî sevginin gözbebeği olan Hz. Muhammed'in adını taşır. (Mehmetçik). O Mehmetçik ki, vatanın ve dininin savunmasını yaparken ölümle dans edencesine "Allah Allah" nidâlarıyla sıcak cephede "süngü zikri" yapar. Bu zikrin bereketinden faydalanmak isteyen melekler, veliler ve şehitler ona yardıma koşar. Bu mübârek ordunun en sıkışık anlarında yeşil sarıklılar yardıma gelir. Sinâ çöllerini geçerken ordunun önünde "Alemlerin Efendisi" yol açar, nur saçar. Çanakkale'de, Dumlupınar'da, Beşparmak Dağları'nda ve Güneydoğu'da bu ilâhî

yardım her zaman imdada koşar.

Evet, görünürdeki bütün olumsuzluklara rağmen bu ilâhî koruma ve kollama bugün de devam etmektedir. Türk milliyetçiliğinden başka hiçbir milliyetçilik bu çapta rahmanî korumaya ve ilâhî iltifata muhatap ol(a)mamıştır. Bu sebepten Türk milliyetçiliği hiçbir zaman ırkçı ve şovenist ol(a)mamıştır. Allah sevgisine bağlanmış bir sevgi, yaratılanı Yaratıcı'dan dolayı hoşgörür, korur ve elinden tutar. Yine bu sebepten Türk milliyetçiliği hiçbir zaman emperyalist olmamıştır. O hep "mazlum millet milliyetçiliği" safında yer almış, "mağrur millet milliyetçiliğine" karşı mücâdele vermiştir.

Allah ve Resûlü'nün reddettiği millet sevgisi; ilâhî sevgiye kapalı, evrensel sevgi devir dâimini (sirkülasyonunu) yapamayan, kısır ve kıskanç millet (kavim) sevgileridir. Sevgideki bu sapma derhâl saflığı ve mâsumiyeti bozar, nefrete dönüşür, bu da adâletsizliği ve zulmü doğurur. Bunun adı ise "asabiyet"dir. Bu konuda Muhammedî ölçü şudur: **"Asabiyyet kişinin zulümde kavmine yardım etmesidir". "Kim haksızlıkta kavmine yardım ederse, kuyuya düşüp, kurtarılmak için (boş yere) kuyruğundan çekilen deveye benzer."** Aksine, vatanını ve milletini saldırı ve zulümden korumak için yapılacak her türlü mücâdeleye katılmak en önemli görevlerdendir. Bu sebepten Resûlullah; **"Sizin en hayırlınız milletini savunanıdır"** diyerek, **"Kişi milletini sevmekle kınanamaz"** buyurmuşlardır.

Bütün bu anlatılanları sözlerin en doğrusunu söyleyen Kur'an-ı Kerim şöyle özetlemektedir: **"Ey insanlar! Doğrusu biz sizleri bir erkek ve bir kadından yarattık (aile kurasınız diye). Sizi milletler ve kabileler hâlinde koyduk ki, birbirinizi kolayca tanıyasınız. Şüphesiz ki, sizin Allah katında en üstün olanınız, takvaca en ileri olanınızdır."**(2)

Evet İslâm'da millet var, millet sevgisi var ve dolayısıyla milliyetçilik de var. Bu millet sevgisi, meşrûyetini ilâhî sevgiye gönülden bağlılığından alır. Böyle bir sevgi kemâle erdiğinde, adam insan olur, millet rahmanî bir topluluğa dönüşür ki bu özellikteki bir milleti Kur'an bize şöyle târif ediyor: **"Ey imân edenler! İçinizden kim dininden dönerse, şunu bilsin: Allah onun yerine öyle bir millet getirecek ki, Allah onları sever; onlar da Allah'ı sever, onlar müminlere karşı mütevazı ve alçakgönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorludurlar; Allah yolunda savaşırlar, kınayanların kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın ihsanıdır. Onu dilediğine verir. Allah, ihsanı bol olandır, her şeyi bilendir"**(3). Denilebilir ki, bu mânâda millet ve milliyetçiliğin İslâm dışı olduğunu iddia etmek, Allah ve Resûlü'ne büyük bir iftiradır.

Ümmet Dâiresinde Milliyetçilik

Yukarıdaki âyette özellikleri sayılan bir milletin milliyetçiliği; sâdece kendi insanlarına değil, aynı dinin diğer milletlere mensup insanlarına da ilâhî rahmeti ulaştırmayı ve onları tevhit bayrağı altında toplayarak "inanınların kardeşliği"ni sağlamayı da bir orta hedef olarak seçebilir. Ümmet dâiresinde bu önderlik mücâdelesini Allah'ın **"Hayırda yardımlaşın ve yarışın"** emrinin bir gereği olacaktır. Böyle bir mücâdelede takva derecesi en üstün olan millet, ümmetin sancaktarı ve lideri olmaya hak kazanacaktır. Böyle bir yarışta, İslâm'ı kendi milliyetçiliğinin emrinde bir âlet gibi kullanmaya kalkanlar (Arab ve Fars milliyetçileri gibi) her şeyi hakkıyla bilen Allah'ın bol ihsanından mahrum kalacaklardır. Bu tutumun aksine, kendi milliyetçiliğini İslâm'ın hizmetine verenler (Türk milliyetçileri gibi) zamanı geldiğinde, tekrar İslâm'ın sancaktarlığını yapacaklardır.

İnsanlık Dâiresinde Milliyetçilik

Yine yukarıdaki âyette özellikleri sayılan ilâhî sevgi gücüne bağlanmış bir millet sâdece kendi milleti ve ümmeti için değil, aynı zamanda bütün insanlık, hatta bütün yaratılmışlar için bir rahmet kaynağıdır. Böyle bir millet bütün insanlığı tek bir "Ümmet-i Muhammed" olarak görür. Bu ümmetin Müslüman olmuş kesimi ilâhî dâvete (İslâm'a) icâbet edenleri, henüz Müslüman olmayanları da dâvete muhatap olanları temsil eder. Böyle bir millet yeryüzünde Allah'ın adâletini hâkim kılmayı, âleme nizâm vermeyi hedeflerken dâima şu mesajı yayar: **"Ey insanlar! Allah'tan gayrisine kul olmayın."** Bu hedef böyle bir milliyetçiliğin üst gâyesini oluşturur. Kısaca ifâde edersek; Türk

milliyetçiliğinin temel gâyesi; Dünya Türklüğü'nün birliğini sağlayarak Türk milletinin ebedî bekâsını temin etmek, orta gâyesi; ümmetin kardeşliğini sağlayarak İslâm'ın sancaktarlığını yapmak, uzak ve üst gâyesi de bütün insanlığı ilâhî sevgi noktasında buluşturarak âleme nizâm vermektir.

Şüphesiz ki, bugünün şartları ve kendi gerçeklerimiz Türk milliyetçiliğinin birinci ve temel gâyesini, yâni Türk milletinin birliğini kurarak ve koruyarak ebedî bekâsını temin etmeyi öne çıkarmıştır. Unutmamak gerekir ki; diğer gâyeler bu temel gâyenin hem destekleyicisi hem de yol gösterici “Kızılması”dır. Evet, **“Ülküler yıldızlara benzer. Yıldızlara belki ulaşamayız, ama onlara bakarak yönümüzü belirleriz.”**

İslâm Alemşümûl müdür, Yoksa Enternasyonalist midir?

Aklı başında insaf sâhibi her Müslüman'ın bu soruya vereceği cevap; “İslâm alemşümûldür” olacaktır. Çünkü İslâm açıkça millet ve milliyetçilik gerçeğini 1400 yıl öncesinden ilân etmiştir. Takva şartını bağladığı milliyetçilik anlayışını “hayırda yarışan” hayırlı milletlerin kardeşliğine bir köstek değil, önemli bir destek olarak ortaya koyar. Bir yaratılış gereği olan millet gerçeğini inkâr etmek şöyle dursun, onu güçlendirir ve olgunlaştırır. Yönünü Allah rızasına çevirerek aşırılık ve sapkınlıktan alıkoyar.

İslâm'ı enternasyonalist bir çehreye büründürenler, genellikle, içinde yaşadıkları topluma bir türlü gönlü ısınamamış, aklından ve gönlünden azınlık ırkçılığı hastalığını söküp atamamış bâzı etnik özürlü ham ervah sâhibi karakter yoğunluğu sıfırın altında kalmış şirret ehli şarlatanlardır. Özellikle siyaset sahnesinde rol kesen bu İlyas görünümü iblisler, milletimizin saf ve inançlı gençliğine sürekli olarak Türk düşmanlığı aşılamağa, onlara Türk'ün dışında herkesi sevmenin imânın bir gereği olduğunu fısıldamaktadırlar. Bunlar Türk'e ihânetin dayanılmaz çekiciliğine kapılmış “Ebu Cehil karpuzları”dır. Yakında hep birlikte bu karpuzların birer birer eşikten ve (nefsânî) eşekten düşüp param-parça olduklarını göreceğiz. Çünkü bu mâsum milleti tanıdığı hâlde sevmeyeni Allah ve Resûl de sevmemektedir. Onların sevmediğini de ancak şeytanlar sevmektedir.

Türklük-Müslümanlık Tartışması

Bu ülkede yıllardan beri bir deli zırvallığı tartışması sürdürülüp gidiyor: “Türk müyüz, Müslüman mıyız? Önce Türk müyüz, yoksa önce Müslüman mıyız?” diye.

Çatışan kavramlar üretip çatışan kadrolar ve partiler oluşturmak isteyen karanlık güçler, içimizdeki iyi niyetli fakat cılız akıllı insanlarımızı bu ve benzeri sorularla hep kandırdı ve hatta çatıştırdı bile.

Bir Fransız'a veya Alman'a “Fransız (Alman) mısın, Hristiyan mısın?” şeklinde bir soru sorsanız size hayretle bakacak ve “Bu ne saçma soru!” diye karşılık verecektir. Gerçekten de böyle bir soru oldukça saçma ve yersizdir. Çünkü; ortaöğretim sıralarında “dilbilgisi” dersinin daha başında bizlere isim ve sıfatlar öğretilir. Denir ki, isim bir varlığın doğrudan veya doğuştan almış olduğu addır. Sıfat ise sonradan kazanılır ve zaman içinde kaybedilebilir. Ve eklenir: İsimlerle isimler, sıfatlarla sıfatlar karşılaştırılabilir. Sıfatlar isimlerden önce gelerek onların nasıl ve nice olduklarını belirtirler.

Şimdi bu ortaokul bilgilerine dayanarak şu sonuçlara kolaylıkla ulaşabiliriz.

a- Türklük İsmi ile Müslümanlık Sıfatı Arasındaki İlişki

Türk(lük) bu milletin zâtının adı, Müslümanlık ise manevi sıfatıdır, dolayısıyla bir Türk'e, “Sen Türk müsün yoksa Müslüman mısın?” diye sormak hem dilbilgisi kurallarına, hem de akla aykırıdır. Bir kimseye inanç açısından sıfatını öğrenmek için “Müslüman mısın, Yahudi mısın, Hristiyan mısın?” diye sorabiliriz. Veya milliyetini öğrenmek için “Türk müsün, Rus musun, Arap mısın?” diye sorabiliriz. Fakat o kişiye, “Türk müsün, Müslüman mısın?” veya

“Rus musun, Hristiyan mısın?” diye soramayız.

Çünkü, isimlerle isimler, sıfatlarla da sıfatlar karşılaştırılır.

Bu bağlamda Müslümanlık ile Hristiyanlık (veya Musevilik) ancak din ortak paydasında karşılaştırılabilir.

Türklük ile Araplık, İngilizlik ile Rusluk, ancak milliyet ortak paydasında karşılaştırılabilir.

b. Önce Türk müyüz, Yoksa Önce Müslüman mıyız?

Bu soru da oldukça anlamsızdır. Elbette sıfat olan Müslümanlık isim olan Türklükten önce gelerek ismi Türk olan milletin (veya şahsın) dinî sıfatının ne olduğunu belirtir. Dolayısıyla önce sıfat sonra isim geleceği için, bizler kendimizi Müslüman Türk olarak ifade ederiz.

c- Sıfatların Değişkenliği

Sıfatlar zamanla kaybedilebilir, fakat, isimler her şartta aynı kalır. Meselâ; “yeşil kalem” tamlamasındaki yeşil sıfatı, kalem kırmızıya boyandığında yok olur. Fakat kalem yine varlığını sürdürür. Bu defa “kırmızı kalem” olarak anılır. Bunun gibi, Müslüman bir Türk (Allah korusun) zaman içinde Hristiyan veya ateist Türk olabilir. O zaman Hristiyan veya ateist Türk olur. Müslümanlık sıfatı gittiği hâlde zât ismi devam eder. Sıfatların kazanılıp kaybedilebilecek özellikler olması sebebiyle biz Müslüman Türkler, “Ya rabbim... Son nefesimizde canımızı müslüman olarak al!” diye duâ ederiz.

d. İsim-Sıfat Uygunluğu

Ne büyük bir ilâhî lütuftur ki, milletimizin zât ismi olan Türklük, İslâm sıfatıyla o kadar olgun ve güzel bir uyum içinde olmuştur ki, bu uygunluk sâyesinde milletimiz severek Müslüman sıfatını almış ve kısa zamanda bu dini zatının adeta ruhu yapmıştır. Bu uygunluk zaman içinde o kadar artmıştır ki, Müslüman olmayan Türk topluluklarının çoğu Türk ismini de zaman içinde kaybetmişlerdir (Bulgarlar ve Macarlar gibi). Ve yine Türk ismi güçlü olduğu zaman Müslümanlık sıfatı da güçlü olmuş, Türk ismi zayıflayınca Müslümanlık sıfatı yeryüzünde zayıflamıştır.

Sonuç

Bir yaratılış gerçeği olan millet ve milliyetçilik gâyelerin gâyesi olan Allah rızâsına odaklandıktan sonra hem dünya, hem de âhiretimiz için verimli bir salih ameller tarlasına dönüşür. İmânın ruh verdiği Türk milliyetçiliği hareketi; çok sevdiği milletin sâdece dünya hayatında değil, mezarda da, mizanda da, sıratda da mutlu ve güçlü olmasını ister. Bu sebepten “Allah katındaki din” olan İslâm’ı milliyetimizin ruhu olarak görür. Yine Türk milliyetçileri, ruhsuz bir beden ceset olacağını, cesetlerin yerinin de mezarlıklar olduğunu bilerek, Türk milletin tarihin mezarlığına yuvarlanmadan kıyâmete kadar varlığını sürdürebilmesinin, İslâm’ı yaşamamıza ve yaşatmamıza bağlı olduğunu tam şuurladırlar.

Dipnotlar

1. Tin Sûresi.

2. Hucurat Sûresi, Ayet, 13.

3. Mâide Sûresi, Ayet, 54.

Kazım ÜTÜK□